

staan, as. De maakt, oewel- maar Kerk maken een k zou wilde as ten Ge- op uit an ge- Neder- op het heerde ouden gebed, ang te hristas p der ar als Chris- gere is rancn- geinsti- omvat Kerk, epaald ein, dat afgeba- msche e twee daarom peischt ap der

rscheid ag ook zijn, die dit voor de Room- scholen it recht ch niet zooge- l. w. z. el eens t name arpeerd. et juss- cht, te geusur- et hij, scholen an een e deele olitieke echten en van . Eccl., ag. 320 an ook spild te Synode derfor- logische meerde reichte, niversi- te haar n, want hrift te nstituut is in alle

e vraag, Hooge- kwecken bestaat ezwaar; Remou- d zulke niversi- tot op van de rkelijke logische Het on- e Theo- le hooge- n, en de e col- gen. In- van de en der- Gerefor- zoudten rzzeten, onmo- te beide, rkelijke iderwijs n aldus reteloo- van vak- bij con- worden, oor de versiteit ven we awelijken en zijn llig de op deze s even standers it niets waren, e Kerk trokken de als die de aculteit l, maar eij, die in orga- aet. De Arnhem

of de op haar arap de r Theo- geven, rkelijk

seminarie, bij deze principieel uiteenzetting rusten. Thans hebben we alleen te doen met de vraag, of zulk een oplossing van het vraagstuk uit principieel oogpunt geoorloofd en gewenscht zou wezen. En daarop kan onzerzijds niet anders geantwoord worden dan neen. Vooreerst niet, omdat daarmede feitelijk gewonnen spel zou worden gegeven aan degenen, die beweren, dat de Kerk als instituut alleen de Theologie onderwijzen mag. Waar juist dit vraagstuk hier in geding is en de voorstanders van de kerkelijke opleiding voor de Kerk als instituut *uitluitend* en *alleen* het recht opeischen om de Theologie te onderwijzen, terwijl daartegenover wordt staande gehouden, dat de Kerk daartoe niet geroepen is, maar de School der wetenschap, dan zou deze praktische concessie, dat men de Theologische faculteit aan de Kerk prijsgaf, het Universitaire beginsel feitelijk verloochend worden. In de tweede plaats zou daardoor de eenheid der Universiteit verbroken worden; haar zoogenoemde Theologische faculteit zou als een vreemd element in het lichaam der Universiteit worden ingeschoven en nimmer met de Universiteit een organisch geheel kunnen vormen. En in de derde plaats zou dit zeker ook niet in het belang der Kerk zelf wezen, omdat de Theologie als wetenschap ook tot taak en roeping heeft zelfstandig op het leven der Kerk in te werken, critiek te oefenen op hetgeen in dit kerkelijk leven onvolkomen is, en juist daarom de Kerk het best dienen kan, wanneer ze niet al te zeer van de Kerk afhankelijk is. Een scholastieke Theologie, die niet anders zou doen dan in slaafsch afhankelijkheid van de Kerk alles prijzen en goedkeuren wat de Kerk deed, zou voor de Kerk geen zegen maar een ramp wezen. Luther zou nooit de reformator der Kerk zijn geworden en nooit de critiek van Gods Woord zuiverend op de Kerk hebben kunnen laten inwerken, wanneer hij niet als theologisch professor verbonden ware geweest aan een Hoogeschool, die niet van de Kerk uitging. Wie het waarachtig belang der Kerk lief heeft, zal daarom nooit de Theologie als wetenschap te veel aan banden willen leggen, of haar willen berooven van haar vrijheid, om haar geheel in dienst der Kerk te stellen, maar juist omgekeerd er voor ijveren, dat de Theologie een zelfstandige plaats zal behouden. Zoo alleen toch kan de Theologie haar roeping het best ook tegenover de Kerk vervullen: een roeping, die niet alleen daarin bestaat, dat ze voor de Kerk geschikte Dienaren des Woords kweekt, maar evenzeer daarin, dat ze de Kerk voortlicht met het licht van Gods Woord en haar voorafdoel behoedt.

DR. H. H. K.

Voor Kootwijks scholen.

In hartelijken dank ontvangen: Uit het busje van Mej. H. M. C. Harlaar te Amsterdam f 2.50, Dr. J. H. HOUTZAGERS, voorzitter.

Leestafel.

JAC. VAN OVERSTEEH, SAMENWERKING TOT HET WELWEZEN VAN DE GEREFORMEERDE KERKEN IN NEDERLAND. Open brief aan een vriend inzake de Theologische School. — W. Kirchner, Amsterdam.

In zijn WOORD VOORAF bij dezen OPEN BRIEF zegt de heer VAN OVERSTEEH: «Te mogen mededeelingen aan de Vereniging, wier taak het is in de stoffelijke belangen van de enige Hoogeschool met den Bijbel te voorzien, is voor mij een zaak van groote vreugde en gaf mij wellicht meer dan twaalf andere in «de niet-geleerde wereld» een kijk op hetgeen de samenwerking der Gereformeerde belijders verbindt.» Al dankt hij aan zijn positie, die hij sedert 1894 bekleedt, van Ammanus der Vereniging voor Hooger Onderwijs dezen kijk, toch is de brief, naar hij meent in dit WOORD VOORAF zegt, door hem niet geschreven als zodanig, maar enkel als kerklid en wel als lid der «Kerk» in den zin van Art. 27 en in dien van Art. 28 onzer Belijdenis.

«De samenwerking der gereformeerde belijders», die de briefschrijver bepaaldelijk op het oog heeft, is, wat hij op p. 3 noemt: «het gemeenschappelijk optrekken voor de eere van Gods Naam op het terrein der wetenschappen. Zulk «optrekken» is «Christelijke roeping» en roeping voor alle gereformeerde belijders, is daarom mede te werken tot het in stand houden onzer Hoogeschool met den Bijbel (p. 11); tot het in stand houden der, «met als eerste doel de kennis Gods en de eere Zijns Naams, opgerichte Vrije Universiteit» (p. 11).

Het is deze samenwerking, die dan ook, naar de titel van dit geschrift aanduidt, bevorderlijk zou zijn aan het welzijn der gereformeerde Kerken in Nederland.

De aanleiding, die de heer VAN OVERSTEEH, als kerklid, had tot schrijven van dezen OPEN BRIEF aan zijn *Waarde Vriend* was zijn hiertoe reeds vermeldde, als Ammanus, verkregen kijk op wat deze samenwerking verbindt. En dat is dan, dat er nog altijd onder de gereformeerde belijders, onder de leden der gereformeerde kerken zijn, die geen steun verleen en dus niet hun andere medeliden niet samenwerken «tot bevordering van den bloei der inrichting ons door God geschonken, waar geheel de wetenschap maar den Woorde Gods wordt beoefend».

Een houding waaruit dan in die Kerken zelf een haar welzijn schadelijke verdeeldheid ontstaat. Waar men zich dit onthoudt, doet men dat echter niet «omdat men tegen zulk een arbeid is; niet omdat men er tegen is, dat de Naam des Heeren beleden wordt in de School der wetenschappen; maar omdat men er van doordrongen is, dat, zoolang aan de Vrije Universiteit gelegenheid wordt gevonden zich te bekennen voor het examen der Kerken, deze Universiteit een concurrent zal zijn van de Theologische School» (p. 22).

En zulk een gereformeerde mede-belijder en mede-kerkling den heer VAN OVERSTEEH nu in de *Waarde Vriend* aan, wie hij zijn brief richt. Hij denkt zich dan in diens gedachten, dat ook al zou men een Universiteit oprichten met als eerste doel de kennis Gods en de eere Zijns Naams, het toch alleen aan de Kerk

staat, de Godgeleerdheid te beoefenen, en geen vereniging, op welke grondslag ook en onder welk verband, ooit bevoegd kan zijn, mannen aan te stellen, die als hoogleraren geroepen zullen worden, theologie te beoefenen of te onderwijzen?

De gronden waarop, volgens de *Waarde Vriend*, zoowel deze bevestigende, als die waarop deze ontkennde bewering berust, worden door den heer VAN OVERSTEEH bestreden en daardoor wil hij zijn *Waarde Vriend* dan overreden om voortaan te ontkennen wat deze tot dusver bevestigde: «Alleen aan de Kerken staat het de Godgeleerdheid te beoefenen» — en te bevestigen wat deze tot dusver ontkende: «de bevoegdheid eener vereniging mannen aan te stellen, die als hoogleraren geroepen zullen worden, theologie te beoefenen en te onderwijzen».

Verder wordt, in verband met hetgeen «de boven omschreven samenwerking der Gereformeerde belijders verbindt», nader beschreven de verdeeldheid en strijd in de Gereformeerde Kerken: vóór of tegen de Vrije Universiteit; aangevoerd hoe die verdeeldheid het welzijn der Kerken schade doet; «het aanleven in die Kerken er door wordt bedorven dat het werk dier Kerken er door wordt tegengehouden».

«Meer dan tot nog toe», zegt dan de schrijver op het einde van zijn brief, «is het mij duidelijk, dat onze Kerken niet zullen kunnen beantwoorden aan de roeping, van Godswaage haar opgelegd, indien zij niet eendrachtig en met alle krachten samenwerken aan den bloei van de Hoogeschool met den Bijbel».

Zijn antwoord op de vraag «Of dan de Theologische School moet afgeschaft worden?» luidt: «Ik vrees, dat er geen andere weg is om tot een goed einde te geraken» (p. 37).

Op p. 21 doet hij echter nog een middel aan de hand bij welks toepassing hetgeen hij vrees niet zou behoeven te gebeuren. Dit middel is, dat men in de samenkomsten der gemeente niet langer collecteert voor de Theologische School, maar haar voortaan bekostigt uit de collecten voor den eeredienst of voor het kerkelijk samenleven in het algemeen.

Ter voorziening in de twintig of dertig duizend gulden welke, naar zijn raming, de School jaarlijks noodig heeft, zou dan iedere Kerk voor een deel moeten worden aangeslagen en voor hulpbehoefende studenten zou dan door de Classen moeten gezorgd.

Door dit middel zou «de verdeeldheid in de kerken voor een groot deel worden weggenomen; heel wat uitstemming bij den dienst des Woords worden voorkomen; er nooit voor de Theologische School geldgebrek zijn, en de verenigingen tot steun voor de Theologische School, die de verdeeldheid sterk bevorderen, overbodig zijn».

Behalve de zaak waarover het in zijn brief gaat, brengt de schrijver en dat naar aanleiding van een woord over de DOCTOREN DER KERKEN, ook de NED. CHRISTEN-STUDENTEN-VERENIGING ter sprake (p. 31—34). Ondermeer, schrijft hij daaromtrent aan zijn *Waarde vriend*: «Hoeveel of ik wil brengen aan den arbeid dezeer vereniging, toch zou ik dien jongen mannen willen roepen: «Zoekt wat gij zoekt, maar zoekt het niet waar gij 't zoekt, en roekt het niet zoodat gij 't zoekt».

Deze OPEN BRIEF getuigt er van, dat het welzijn der gereformeerde kerken zijn schrijver ten harte gaat, en de poging de verdeeldheid, die dat welzijn schaadt, er mee te verhelpen is dan ook als aandoening te waardeeren.

Tevens blijkt uit dezen brief het helder inzicht van zijn schrijver in de roeping van wie tot de algemeene Christelijke Kerk behooren, om mede te werken voor de eere van Gods Naam ook op het terrein der wetenschappen. Wij dit door de Vereniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag getracht wordt te bereiken met haar Vrije Universiteit, is het te verstaan, dat de heer VAN OVERSTEEH van de gereformeerde belijders aldus en dus ook van de leden der Gereformeerde Kerken toewijding aan de door die Vereniging gestichte Universiteit verlangt.

En zoo is het dan ook te verstaan, dat hij die categorie, waartoe zijn *Waarde Vriend* behoort, — van voorstanders der Theologische School, die zich van twijfeling aan de Universiteit onthoudt — tot andere gedachten tracht te brengen. Te meer is dit te verstaan, wij hij meent te zien, dat deze categorie ook door de wijze waarop zij de School voortaat, aanleiding tot verdeeldheid in de kerken geeft.

Of dit zijn *Waarde Vriend* tot andere gedachten brengen den schrijver met dezen zijn OPEN BRIEF zal gelukken, is een vraag waarop vooralsnog geen antwoord is te geven. Ook zou ik niet durven beslissen of het, om den VRIEND tot andere gedachten te brengen, al dan niet dienstig ware geweest hem ook te wijzen op die andere categorie van voorstanders der Vrije Universiteit, welke zich van toewijding aan de Universiteit niet onthoudt en alzoo een minder exclusief standpunt inneemt.

Dan, hoe dit zij, deze OPEN BRIEF, ingegeven door een niet minder warme bezieling voor het welzijn der Kerken dan voor de idee der Universiteit, verdient zeker de belangstelling onzer kerkleden.

G.

Uit de Pers.

In de *Groninger Kerkbode* deelde Dr. L. E. Reynga onlangs enkele herinneringen mede van een bezoek, dat door hem gebracht was aan de bekende Pietje Baltus te Boord, die van zoo grooten invloed is geweest op het geestelijk leven van Dr. Kuyper. Hij schrijft er o.a. dit van:

We behoefden niet lang te zoeken naar Pietjes' verblijfplaats. Ze bewoonde een kamer van een huis, gelegen in de hoofdstraat van het dorp, en in de nabijheid van de Ned. Herv. Kerk, met haar stevigen, onderwetschen, vierkanten toren. Binnen-gevoelen, werden wij vriendelijk ontvangen, schoon niet overdreven vriendelijk. Ge konde ons merken, Pietje wel gewoon bezoek te ontvangen, en Pietje moest eerst goed weten, wat voor bezoek zij thans te wachten had.

Wij maakten ons bekend, en toen zij hoorde, dat er een predikant bij was, toen was 't, of het gezicht van de oude nog stiver in de ploelen kwam. Heer nog, nog levendig en ganschelijk niet den last van ruim 70 jaren levens spellend, werd doordringend op mij gericht. Overigens kan ik niet zeggen, dat ik een binnenslands indruk ontving bij 't binnentreden, almerst een verheffende indruk, want de omgeving beantwoordde niet aan de verwachting, die ik gekoesterd had ten opzichte van zulk een algemeen bekend persoon.

Eenige halverhande rivren lagen op den haard te sculpen, de asch leek wel met kristalle hand over vuurplaat en knaken te zijn verspreid; om kort te gaan, heel het vertrek had iets armelijks

en deed u vragen: is dit nu de woning van de zooveel geroemde Pietje?

Maar de aanblik van de oude vrouw deed me dat alles spoedig vergeten, toen maar zij gul en gasterijk bleek te zijn, zonder veel drukte te maken. In een ommekeer stond, zonder dat wij 't bemerkte hadden, voor ons al een kopje koffie toegeschonken, want de traditionele koffiekan ontbrak ook hier niet aan het tafereel, maar schen, gelijk dat bij meerdere het geval is, den geheelen dag dienst te kunnen doen.

Ge begrijpt, dat onze eerste vraag vervolgens was naar Dr. Kuyper en diens verblijf te Boord. Maar hier had ik, gelijk men wel eens zegt, buiten den waard gerekend. Pietje gaf ons wel zooveel te kennen, dat wij op zoodanige mededeelingen voortreest niet te rekenen hadden van haar kant, misschien wel in 't geheel niet. Wat dan? Wel, de predikant moest eerst maar eens met zijn gevoelen voor den dag komen. Ik begreep er wel zooveel van, dat ik onder het mas moest en al dat dan goed uithiel, dan zouden wij een spreken over wat God doet aan een man zoodanig. Een heel ander onderwerp dan ik mij voorgesteld had. En daarom — Kuyper af!

Niet waar? een kostelijk begin van dat menich- de eere Gods voorop! Niet Pietje Baltus en haar werk, — neen Gods Naam worde groetsmak! En zij wist wel, de oude, dat als zij over haar wederzaren met Dr. K. begon te spreken, zij genedigd was om voor haar zelve een voetspore te richten. Dat zeide ze wel niet met even zooveel woorden, maar dat gevoelden we aan de wending, die zij aan het gesprek gaf.

Nadat dan nu mijn doopsel gelicht was, en zij er blijfbaar genoeg mee aan te hooren, dat ik Gereformerd predikant was, begon Pietje een godgeleerd gesprek. En nu al ik u niet vertellen, wat de oude met ons verhandeld heeft. Maar wat een kennis van de oude Gereformeerde leer der waarheid! En hoe schat ook van geestelijke levenservaring! Vooral in 't stuk van de heiligmaking bleek Pietje doordrongd te zijn. Zelden of nooit heb ik dat in die mate bij een ongelletterden vrome aangeetroffen. 't Was een genot naar haar te luisteren. Waarlijk, ik vergat voor een oogenblik Dr. Kuyper en het doel van onze komst. Eerlijk wil ik bekennen dat ik me als leerling gevoelde geplaatst aan hare voeten. Alleen merkte ik nog op, dat het me soms moeilijk viel haar te volgen, omdat ze gebruik maakte van enkele ouderwetsche woorden en uitdrukkingen, die wij in het compendium onzer theologische wetenschap niet meer vinden.

Dit theologisch college mag zoo ongeveer een uur geduurd hebben, waarbij Pietje aldoor praakte of opmerkingen op vragen beantwoordde. Toen de zonnakkas stilbleef, een oogenblik wachtte en vervolgens voortging met te zeggen: en nu zullen we even over Kuyper praten. Ze zeide dit op zulk een toon, alsof ze er aan toe wilde voegen: om der heeren nieuwsgierigheid te bevredigen en om niet onleusich te zijn. Wij gaven zo half mompeland met een enkel woord te kennen, dat dit ons niet onwelkom zou zijn, maar wij waren natuurlijk geheel en al oer. En toen vertelde ze ons van Dr. K.'s korst te Boord, en hoe 't toen heel anders was dan gewoonlijk, wanneer een nieuwe domine zij intriede. 't Gerucht liep namelijk dat dit een bijzonder persoon was, erg geleerd. En de huwvrouw begrepen niet te plagen, zei Pietje ze zelden: Pietje, gij hebt ook spoedig bezoek van hem te wachten. Den volgenden dag was het: hij is al bij de en die (want, die een paar huizen daar vandaan woonde), ik zeide: «laet hem komen». En hij kwam. 't Gesprek leverde niet veel bijzonders op. 't Duurde ook maar kort. Hij bleef maar even. Bij zijn vertrek vroeg hij, of hij spoedig eens weer mocht komen. Daar had ik niet tegen.

't Tweede bezoek volgde al spoedig op het eerste. En wij komen aan de praet. 't Moest toch ook eens aan de pastorie komen, merkte hij ten slotte op. En ik kwam in de pastorie. Ik had geen tegenzin tegen den jongen domine te overtuigen. Hij was anders dan andere domine's. En hij vroeg mij, of wij samen zouden bidden.

Zoo vertelde P. voort. Zoo heel natuurlijk. Wel liet ze iets merken van verschil van gevoelen, dat zich tusschen beiden openbaarde. Maar zij ging daar niet breed over uitbreiden. Zij haalde niet hoog op van de bekeering bij den jongen domine, en alsof zij in dat stuk een gewichtige rol had gespeeld. Heelmaakt niet. Wat ik wel opmerkte heb en goed onthouden is, dat ze veel met hem gesproken heeft over de waarachtige bekeering des menschen als een daad van soevereine, vrije genade Gods. En wederom gevoelden we, mijn vriend en ik: hier is een kind Gods aan 't woord, dat diep voor den Heere beigt en alles aan zijne voeten nederlegt.

Officiële Berichten.

VRIJE UNIVERSITEIT.

Men schrijft ons: Op Woensdag 1 Juli zal D. V. te Utrecht een wetenschappelijke samenkomst worden gehouden waarin ter bespreking zullen worden ingeleid:

1. Het wezen der Materie, in te leiden door Prof. Dr. J. Wolter.
 2. De Kerk en de Sociale kwestie, in te leiden door Dr. J. C. de Moor.
- Deze samenkomst is ook opengesteld voor allen die aan een Universiteit of Hoogeschool hun opleiding hebben genoten en instemming betuigen met art. II van de statuten der Vereniging voor Hooger Onderwijs.

Aanvraag voor toegangsbewijzen en referaten moeten gezonden worden aan het Bureau der Vereniging, Keizersgracht 162, Amsterdam.

Korte notulen van de Vergadering der Kerken van de classe Gouda op Dinsdag 5 Mei 1914.

Namens de roepende kerk Zevenhuizen wordt de vergadering geopend door Dr. Janen. Al de kerken zijn vertegenwoordigd.

De Voigt is praeses, Dr. Janen scriba, Dr. v. Setten Assessor.

De notulen worden gelezen en goetvreed. Naar aanleiding van een instructie van de kerk van H. betreffende de vragen, te doen bij de belijdenis van het geloof, draagt de classe den kerkvisiteatoren op, bij de visitatie over de vragen, die door de kerken gedaan worden, navraag te doen.

Dezelfde kerk vraagt bij instructie: «De classe komte tot de a.s. Partic. Synode met het volgende voorstel: de Partic. van Z.-Holland (N. ged.) besluite voortaan hare acta te laten drukken en aan iedere kerk in haar ressort twee ex. daarvan te laten toekomen.» De classe besluit dit voorstel op de a.s. Synode te brengen. Een derde instructie van H. luidt: «De classe wende zich tot de Partic. Synode met het voorstel, dat deze aan de Gen. Synode verzoekt, over de correspondentie met buitenlandsche kerken een nieuwe regeling te treffen, welke zooveel mogelijk ten goede komt aan de bezwaren, die door de afgevaardigden van de Geref. kerken in Z.-Afrika en van de Chr. Geref. Kerk in N. Amerika aangaande de vorige Gen. Synode zijn geuit in de rapporten aan hunne kerken.»

De instructie van school A geeft de classe aanleiding tot 't nemen van 't volgende besluit: «De Gen. Synode make tot uitvoering van art. 13 een regeling, waarbij door alle kerken in 't land naar de draagkracht wordt bijgedragen, wij aan de tegenwoordige regeling voor de kerken, die met een Em. pred., medede of wezen bezwaard zijn, en voor de dienstdoende predikanten, die op zekeren leeftijd zijn gekomen, zeer groote bezwaren verblijden zijn.

zoals uit den tegenwoordigen toestand gedurd aan 't licht komt; wat niet bevoorlief is voor het welzijn der kerken.»

Gelezen wordt een aanklacht tegen den kerkeraad van W. De classe keurt de handelingen van dien kerkeraad goed.

Op een verzoek van M. om hulp tot den Dienst des Woords, noodig door de nog voortdurende krankheid van haar Dienaar, wordt gunstig beschikt.

De kerken van Noordeloos en Roosendaal vragen weder hulp tot den dienst des Woords. Aan Noordeloos zal hulp geboden worden.

De vacaturebeurten worden als volgt geregeld: Moordrecht: D.D. Dalhuysen, Halsma, Janen, Wielenga. Ouderkerk: D.D. Rolloos, Voigt, Keerwijk: D.D. Langen, v. Setten. Noordeloos: D.D. Andree, Ozinga.

Tot kerkvisiteatoren worden benoemd: D.D. Dalhuysen, Langen, Ozinga, Wielenga, primi. D.D. Sap en Voigt, secundi.

Tot afgevaardigden naar de Partic. Synode: de predikanten Dalhuysen, Sap, Voigt, primi; Wielenga, Langen, Ozinga, secundi.

De ouderlingen: A. D. Bremmer, G. v. Heiningen, A. v. d. Heuvel, primi; A. v. Leeuwen, S. v. d. Oever, A. Rietveld, secundi.

De aanvragen van de hulp. kerken worden goedgekeurd.

Een voorloopig voorstel tot wijziging in de administratie in betrekking tot art. 11 en 13 K.O. zal nader worden behandeld.

De classe spreekt hare instemming uit met het rapport der deputaten ad art. 49 K.O. aan de Partic. Synode van Z.-Holland (N. ged.).

Van de zending wordt mededeeling gedaan, waaruit blijkt, dat er uitzicht verkregen is voor de medische zending te Wonesobo.

De commissie, benoemd tot nadere regeling der classieke onkosten, brengt rapport uit: de voorgestelde regeling wordt aangenomen.

De rekening en verantwoording van dep. voor hulphulp. kerken wordt goedgekeurd.

Met blijdschap vernemt de vergadering eenig verslag van het jubileum van Dr. Dalhuysen, waarbij de praeses een hartelijken wensch tot dien Dienaar voegt.

De rondvraag geschiedt naar Art. 41. De volgende classic. vergadering zal op den laatste Dinsdag van Juli gehouden worden.

Roepende kerk is voor die vergadering Bergambacht, terwijl dan voorzitter is Dr. Wielenga. De korte notulen worden gelezen.

Sluiting.

Op last der classe

G. VAN SETTEN,

Assessor.

Korte notulen van de vergadering der classis Leiden, gehouden te Leiden 14 Mei 1914.

1. De verg. wordt op de gewone wijze geopend door Dr. Impeta, namens de roepende kerk van Katwijk aan Zee.
2. De credentiairbrieven worden nagezien en in orde bevonden. Alle primi zijn tegenwoordig. Er is een instructie van Haerswoude.
3. Praeses voor deze vergadering is Dr. Koers. Deze stelt voor, dat de geheele classic. vergadering bijwone de begrafenis van Dr. Rudolph. Aldus besluten. De vergadering zal geschorst worden van 11½—3 uur. Bij de begrafenis zal Dr. Impeta namens de Classis spreken.
4. De notulen der vorige vergadering worden gelezen en onveranderd goedgekeurd.
5. Bij het onderzoek naar Art. 41 wordt aan Haerswoude, Hillegom, Katwijk a/d R. en Saasenheim in verschillende zaken advies gegeven.
6. Voorgelezen wordt het rapport van de Commissie-Zondagsdienst. Dit rapport zal gedrukt en aan de kerken gestuurd worden.
7. Door den Zondagsdeputaat worden enkele mededeelingen gedaan aangaande den arbeid te Wonesobo.
8. De deputaten voor den Evang.-arbeid rapporteeren, dat de fundamente van het gebouw te Lisse gelegd zijn. Spoedig zullen eenige aanbidders voor Lisse gekozen worden.
9. Rondvraag naar de uitwerking van het aan de Kerken gezonden rapport over tractementherziening.
10. Ter doorzending naar de Gen. Synode wordt aangenomen een voorstel, betrekking hebbende op leden die elders kerken of zich thans stichten.
11. Als commissie om te rapporteeren hoe te handelen in zake gemengde huwelijken, worden benoemd de predikanten Thomas, Woudstra en Rietberg.
12. Tot afgevaardigden naar de Part. Synode worden benoemd: als primi de pred. Impeta, Koers en Kouwenhoven en de ouderl. De Bruin, Egink, Zandbergen. Als secundi de pred. Meyering, Rietberg, Woudstra en de ouderl. Nieuwenhuis, Parsholt, Slegtenhorst.
13. De pred. Meyering en V. d. Wal worden gecontinueerd als dep. voor Art. 11 en 13, en Dr. Erdmans voor Art. 19.
14. Voorschoten deelt mede, 21 Mei a.s. te herdenken dat voor 25 jaar de kerk tot openbaring kwam. Besloten wordt, dat de classis hierbij vertegenwoordigd zal worden door den praeses en den scriba, Dr. Koers en Dr. Thijs.
15. De volgende vergadering zal D. V. gehouden worden 10 Sept. Roepende kerk is Koudekerk.
16. De praeses sluit de vergadering met dankzegging en gebed.

Op last der classis

JOH. H. RIETBERG.

Buitenland.

N.-Amerika. Noodzakelijkheid van de inwendige Zending.

In N.-Amerika doen de kerken veel voor de Zending onder Heidenen en Mahomedanen. Van lieverde begint men echter tot het inzicht te komen, dat niet minder de hand aan den ploeg moet geslagen worden voor de inwendige zending. De geweldige uitbreiding die de bevolking van de nieuwe wereld gekregen heeft, maakt de oplossing van het vraagstuk, wat er te doen is om het Christelijk karakter van het Amerikaansche volk te handhaven, urgent.

In minder dan drie eeuwen is N.-Amerika van enkele volkplantingen aan de Oost-kust aangegroeid tot een der grootste natien der wereld. N.-Amerika heeft den naam van een vrij land te zijn, waar ieder een goed stuk brood kan verdienen. Dit maakt, dat velen uit de oude wereld, die den strijd om het bestaan zwaar vinden, naar de nieuwe wereld verhuisden. De landverhuizers zullen nog toenemen wanneer het Panamakanaal geopend is.

Volgens de statistiek komen er jaarlijks een miljoen menschen naar N.-Amerika. Als dit zoo doorgaat, dat zal eenmaal het uitgestrekte gebied der Verenigde Staten tot de meest bevolkte van de wereld gerekend worden. Het spreekt van zelf, dat een groote invloed van de nieuwe bewoners uitgaat, een invloed die niet over 't

algemeen een goede kan genoemd worden. Twee derden der emigranten zijn arm, dikwijls ongeleerd en ongodsdienstig; een groot getal hunner stond in hun vaderland niet al te best bekend. Men denke slechts aan de ellende, die door de vele Italianen, welke zich in de nieuwe wereld kwamen vestigen, veroorzaakt werd. De landverhuizers brengen hun eigen beginselen en denkbeelden omtrent de religie, het huizeigen, het vieren van den Zondag, de regering, het eigendomsrecht, de vrijheid enz. mede.

De invloed ten kwade van vele dier vreemde elementen, welke zich in N.-Amerika kwamen vestigen, is duidelijk merkbaar en baart den regereers van het land en den dienars der Kerk niet weinig zorg. Meer dan 33 van de grootste steden tellen meer buitenlandsche inwoners dan Amerikaansche.

In New-York vindt men 400,000 jongelieden en kinderen, die geen Zondagsschool bezeken. (Het is bekend dat in de nieuwe wereld allen die enigzins godsdienstig zijn, hun kinderen naar de Zondagsschool zenden). Er noemen zich in hetzelfde New-York een miljoen menschen Protestant, terwijl tot geen enkele kerk behooren. Het aantal Joden vermeerderd en het getal kerken neemt af. Waaruit bestaat de bevolking van N.-Amerika? Tien miljoen inwoners zijn negers; 17 miljoen werden buiten N.-Amerika geboren, en 25 miljoen zijn kinderen van buitenlanders. Het kan niet lang meer duren, of de vreemde elementen krijgen de overhand, en het gevolg zal zijn een toenemende ontkerstening van de bevolking.

Als nu niet gearbeid wordt aan hen die het land komen bewonen, is de toekomst donker. De Heere heeft de menschen in de nieuwe wereld gebracht, maar niet opdat zij hun stempel op land en volk zouden zetten. De kerken, vooral zij die op den grondslag der Gereformeerde belijdenis staan, hare roeping verstaande, moeten steeds meer tot het inzicht, dat evenzeer als het noodig is het Evangelie te brengen tot de Heidenen die buiten zijn, ook Gods Woord dicht gebracht tot hen die binnen de poorten hunner landpalen werden geleid. Het stempel dat oorspronkelijk op de bevolking van N.-Amerika gezet werd, is toch Gereformeerd geweest.

Daarom hebben de Gereformeerde kerken vooral te waken, dat dit karakter, waarvan de kenteekenen nog aanwezig zijn, niet door invloeden van buiten verloren gaat. En als wij ons niet vergissen, dan zijn onze Gereformeerde broeders in de nieuwe wereld daarvan overtuigd. In de eerste plaats gevoelen zij, dat zij geroepen zijn te houden wat zij hebben, opdat hun de kroon niet ontnome worde, maar ook, dat zij den diens plicht hebben, ook te arbeiden, opdat zij zich openbaren als een ruardeeg, dat de Amerikaansche natie doortrekt.

GEMENGD NIEUWS.

En *kras verdel*. De Heere doet mede dat een evangelist der Methodistische kerk, de heer W. L. Mac Deamid, onlangs in een samenkomst sprak: «Vinden ik niet vrede nu gevoel te kweten, dan zou ik zeggen: gij gaat naar den duivel om geld, tot het betalen van 't Heeren rekening». En verder: «Dit is een der redenen, waarom de Methodistische kerk macht verloren heeft».

De spreker had het gemunt op de manier die in vele Methodistische kringen aangewend wordt om aan geld voor kerkelijke doeleinde te komen. Men organiseert daarin gezellige avonden, oesterschillen, enz. Na mogen de uitdrukkingen van den Meth. evangelist onbevredigend zijn, het is niet te ontkennen, dat men allerlei vreeselijke middelen gebruikt om in de behoeften der gemeente te voorzien. En dit is betreurenswaardig.

In een Parish Church van Noord-Londen der Episcopale kerk, waarin het hoog kerkelijk element zich krachtig doet gelden, werd onlangs een bazar gehouden ten bate van het huwelijk der parochie. De bazar werd geopend door een beroepsdanser. In een der Londensche bladen vond men het portret van deze dame staande tussen twee predikanten. De «vrijs» sprak bij deze gelegenheid uit, dat hij veronderstelde dat ieder der aanwezigen aan de voeten der dansers had gesien en haar waardering en dankbaarheid bejegend. De plaatsaankondigingen waren geleed in «Puriteinsche costume»; terwijl een voorstelling gegeven werd door den Koning-et-Noir harlekijntrop. Treurig dat een kerk tot zulke middelen de toevlucht neemt om aan geld te komen.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

DE SPEELMAN.

X.

EEN VAL.

Op zekeren avond, zoo vervolgde de speelman, — 't was op een Zondag, laiden wij het eens recht vrolijk aangeeld. Twee van de knechts vierden hun verjaardag. Een hunner was tevens juist 25 jaar bij den boer werkzaam geweest, en had een mooi geschenk ontvangen. Er was dus alle aanleiding om feest te vieren. Ongelukkig zou dit juist weer geschieden in de kroeg, die door den kastelein heel vriendschappelijk daarvoor werd aangeboden. Hij wist wel dat zijn heers daar niet slecht bij varen zou, en ook hoe ik wel zou zorgen dat de vrolijkheid er in kwam en bleef.

Het ging in den herberg recht vrolijk toe. Wij dronken op de gezondheid van de aanwezigen, van den boer onzen meester, en herhaaldelijk, op die van hem welke 25 dienstjaren had. Mijn fluit deed goede diensten en mijn stem ook. Zoo werd het ongemerkt laat. Met schrik zag men dat het reeds half tien was. Al mochten we Zondag met laat uithijven, vóór tien moesten we binnen zijn; daar stond de boer op. Wel zou hij om het feest iets door de vingers zien, maar we moesten den volgenden dag maaien. En dat begon al om vier uur in den morgen.

Daar we zoo ongeveer een uur van de boerderij verwijderd waren, konden we onmogelijk als gewoonlijk wandelen op tijd binnen zijn. Wat nu te doen? Onze zoogenoemde vriend, de herbergier, wist raad. Hij had trouwens genoeg aan ons verdiend om voor ons wat over te hebben. Dicht bij woonde een vriend die, zij hij, voor goud en goede woorden wel genegen was zijn paard en wagen te ons af te staan. We waren toch allen bekenden, en den volgenden dag kon het span weer teruggebracht worden.

Werkelijk duurde het niet lang, of de kastelein kwam met paard en wagen te terug. Wel het laatste veel te klein voor zes of zeven personen, maar dat zou niet wat goeden wil wel schikken. Had de eigenaar geweten, dat hij zijn span afstond ten gebruik van menschen die voor het meermalen beschonken waren en geen van allen nuchter, ik betwijfel zeer of hij het verzoek van den waard zou hebben ingewilligd. Wij zelf dankten den kastelein, betaalden elk een kleinigheid, en wenschten ons geluk dat we zoo gemakkelijk en gauw thuis zouden